

การพัฒนาทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับวิธีการสอน แบบซิปปาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

The Development of Writing Skills on Words with Odd Spelling Rules Using Practice Package and CIPPA Approach for Prathomsuksa 2 Students

วณิชชา สีทาวงษ์¹

สุดาพร ปัญญาพฤกษ์²

นพพร ธนะชัยขันธุ์³

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับวิธีการสอนแบบซิปปาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และเพื่อศึกษาเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนอนุบาลเมืองเชียงราย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 1 จำนวน 18 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบเกาะกลุ่ม (Cluster Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา สารการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 5 เล่ม แผนการจัดการเรียนรู้ตามวิธีการสอนแบบซิปปาประกอบการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 5 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าประสิทธิภาพ E1/E2 ของแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับวิธีการสอนแบบซิปปา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ t-test และศึกษาเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการศึกษาพบว่า

1. แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีค่าประสิทธิภาพรวมเท่ากับ 85.30/84.44 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราจากการใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับวิธีการสอนแบบซิปปา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

¹ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย email: waew1973@yahoo.co.th

² คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

³ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

3. เจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยภาพรวมมีเจตคติอยู่ในระดับ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง ($\bar{X} = 4.81$, S.D. = 0.40)

คำสำคัญ: การเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา วิธีการสอนแบบซิปปา นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
แบบฝึกทักษะ

Abstract

The objectives of this study were to develop and to investigate the efficiency of the practice package on writing words with odd spelling rules, to compare learning achievement on writing words with odd spelling rules before and after using the practice package in combination with CIPPA teaching approach of prathomsuksa 2 students, and to examine the students' attitude towards Thai language course.

Recruited by cluster sampling, the samples were 18 prathomsuksa 2/1 students from Anuban Muang Chiang Rai School under Chiang Rai Primary Education Service Area Office 1 in their 2nd semester of academic year 2016. The research instruments were practice package on writing words with odd spelling rules in Thai learning area for prathomsuksa 2 students. The practice package comprised 5 sets. There were 5 learning plans covering 17 hours using CIPPA Approach the practice package on writing words with odd spelling rules for prathomsuksa 2 students. The other two instruments were achievement test on writing words with odd spelling rules and the students' attitude questionnaire towards Thai language course. The data analysis employed efficiency calculation on the developed practice package by using E1/E2 formula. T-test was used to examine the comparison of pre- and posttest scores on before and after using the practice package and CIPPA teaching approach. The students' attitude towards Thai language course was analyzed by mean ($\bar{X}$) and standard deviation (S.D.).

The results revealed that:

1. The practice package on writing words with odd spelling rules for prathomsuksa 2 students indicated the holistic efficiency scores at 85.30/84.44 which were higher than the 80/80 standard criterion.

2. The learning achievement on writing words with odd spelling rules as the result of using the practice package and CIPPA teaching approach for prathomsuksa 2 students indicated that the pre-test mean score was higher than the post-test mean score at the significance level of .01.

3. The attitude towards Thai language course of prathomsuksa 2 students, in overall, was found at the strongly agree level ($\bar{X} = 4.81$, S.D. = 0.40).

Keywords: Writing skills on words, CIPPA, Prathomsuksa 2 students, The practice package

บทนำ

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทย ซึ่งนอกจากจะมีความสำคัญในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติแล้ว ยังจัดได้ว่าภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรม อันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรมการงานและดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์ จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด วิเคราะห์ วิวิจารณ์ และสร้างสรรค์ ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้า ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางสังคมและเศรษฐกิจ นอกจากนี้ภาษาไทยยังเป็นสื่อที่แสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี ชีวิตทัศน์ โลกทัศน์ และสุนทรียภาพ โดยบันทึกไว้เป็นวรรณคดีและวรรณกรรมอันล้ำค่า ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรค่าแก่การเรียนรู้ เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ, 2550 : 3)

ดังนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่คนในชาติจะต้องหวงแหนและรักษามรดกทางวัฒนธรรมของชาติเอาไว้ เพื่อให้คนรุ่นหลังได้ใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารที่เป็นของตนเอง และมีความภาคภูมิใจในเอกลักษณ์ของความเป็นไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสภาพปัจจุบันที่โลกของเราอยู่ในยุคแห่งโลกาภิวัตน์ ซึ่งเป็นโลกที่ไร้พรมแดน มนุษย์สามารถติดต่อสื่อสารและเดินทางถึงกันได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว จากภาวะไร้พรมแดนดังกล่าว วัฒนธรรมของต่างชาติจึงเริ่มเข้ามามีอิทธิพลต่อประชาชนคนไทยอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมทางด้านการแต่งกาย การแสดงออก และที่สำคัญที่สุดคือ วัฒนธรรมทางด้านภาษาที่เข้ามามีอิทธิพลกับเยาวชนคนไทยเป็นอย่างมาก โดยผ่านทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ วิทยุ โทรทัศน์ และสื่อทางด้านบันเทิงอีกมากมาย การเข้ามามีอิทธิพลของวัฒนธรรมทางภาษาของต่างชาติดังกล่าวส่งผลให้เยาวชนคนไทยในปัจจุบันเริ่มที่จะให้ความสำคัญกับภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาประจำชาติไทยน้อยลง ส่งผลไปถึงความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถทางด้านภาษาไทยของเยาวชนคนไทยก็ค่อยๆ ลดลงตามไปด้วย สังเกตได้จากการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนของเยาวชนไทยในปัจจุบันเริ่มที่จะมีการนำเอาภาษาพูดและภาษาเขียนของต่างชาติเข้ามาปะปน ทำให้การใช้ภาษาไทยของเยาวชนไทยผิดไปจากฉันทลักษณ์ของภาษาไทย ดังนั้นทุกฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาต้องร่วมมือกันในการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อให้เยาวชนไทยได้มีความรู้ความเข้าใจในภาษาไทยที่ถูกต้องตามฉันทลักษณ์และสามารถใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมไปถึงเพื่อให้เยาวชนไทยได้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาไทย อันจะนำไปสู่การหวงแหนในเอกลักษณ์และมรดกทางวัฒนธรรมของชาติไทยต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานศึกษาควรเอาใจใส่และปรับปรุงการใช้ภาษาไทยให้สมคุณค่าที่สุด จัดการ

เรียนรู้กลุ่มสาระภาษาไทยด้วยวิธีการที่หลากหลายเหมาะสมถูกทาง สนับสนุนและส่งเสริมให้ครูผู้สอนภาษาไทยตระหนักในคุณค่าของภาษาไทย และหมั่นพัฒนาวิธีการสอนในการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาไทย เพื่อให้นักเรียนมีความรักและตระหนักในคุณค่าของภาษาไทยมากยิ่งขึ้น (มหาศาล สืบนิสัย, 2549 : 3)

ด้วยความสำคัญของภาษาไทยดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ให้การสนับสนุนและส่งเสริมการจัดการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม ในยุคปัจจุบันที่เรียกว่า “ยุคโลกาภิวัตน์” (Globalization) เป็นยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านข้อมูลข่าวสาร เทคโนโลยี และการสื่อสาร เป็นผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตการเป็นอยู่และวัฒนธรรมของคนไทย คนไทยส่วนใหญ่หันไปสนใจค่านิยมของตะวันตก เรียนรู้ภาษาต่างชาติมากขึ้น ไม่สนใจภาษาไทย (มหาศาล สืบนิสัย, 2549 : 1) ทำให้การใช้ภาษาไทยของนักเรียน นักศึกษา และคนทั่วไปไม่น่าอดอยากเกิดปัญหาขึ้นเสมอ ใช้ภาษาไทยทั้งด้านการพูดและการเขียนรวมทั้งการใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล และมักใช้ภาษาตามที่ผู้มีชื่อเสียงในสังคมหรือใช้ตามสื่อมวลชน บางครั้งใช้ผิดเพราะความไม่รู้และไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องพิถีพิถัน (วิวัฒน์ ประสานสุข, 2551 : 2) ทั้งนี้เพราะการมองข้ามความสำคัญของภาษาไทยของคนไทยนั่นเอง เพราะคิดว่าเป็นภาษาของตัวเอง ย่อมใช้สื่อสารพูดจาเข้าใจกันมาตั้งแต่เล็กแต่น้อยแล้วจึงไม่จำเป็นต้องศึกษาหรือให้ความสนใจเพิ่มเติม ซึ่งเรื่องดังกล่าวนักวิชาการศูนย์พัฒนาหลักสูตร (ทัศนีย์ มีแก้ว, 2550 : 76 - 77) ได้แสดงความวิตกเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยในปัจจุบันว่า นักเรียน นิสิต นักศึกษา มีความย่อหย่อนในการใช้ภาษาไทยทั้งภาคอักษรวินัย การเรียงลำดับการถ่ายทอดสื่อสารความคิด และจะต้องมีการพัฒนาอย่างเป็นระบบตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาจนถึงอุดมศึกษา ในสถานศึกษาก็พบปัญหาเช่นเดียวกัน ดังงานการศึกษาของ ออมทรัพย์ ใจจีน (2550 : 2) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ

รัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของวิชาภาษาไทย จึงได้ให้มีการปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน และจัดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่จัดอยู่ในกลุ่มสาระที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักในการจัดการเรียนการสอนเพื่อสร้างพื้นฐาน กำหนดคุณภาพของผู้เรียนเมื่อจบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานแล้วผู้เรียนต้องมีความรู้ สามารถอ่าน เขียน ฟัง ดู และพูด ใช้ภาษาสื่อสาร มีความคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีเหตุผล และคิดเป็นระบบ มีนิสัยรักการอ่าน การเขียน การแสวงหาความรู้ และใช้ภาษาในการพัฒนาตน และสร้างสรรค์งานอาชีพ ตระหนักในวัฒนธรรมการใช้ภาษาและความเป็นไทย ภูมิใจและชื่นชมในวรรณคดีและวรรณกรรมซึ่งเป็นภูมิปัญญาของคนไทย นำทักษะทางภาษามาประยุกต์ใช้ในชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและสร้างความสามัคคีในหมู่คณะ และมีคุณธรรมจริยธรรม มีโลกทัศน์ที่กว้างไกลและลึกซึ้ง (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, 2550 : 5)

แม้ว่ารัฐบาลจะให้ความสำคัญกับวิชาภาษาไทยโดยจัดให้มีการปรับปรุงหลักสูตรและพัฒนาบุคลากรอย่างต่อเนื่องก็ตาม จากการสำรวจของนักวิชาการและนักการศึกษาเห็นว่า การเรียนการสอนวิชาดังกล่าวอยู่ในระดับที่ต้องพัฒนาอยู่ในระดับมาก นักเรียนไทยยังขาดการเอาใจใส่ในการเรียน ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยค่อนข้างต่ำ สมรรถภาพที่มีปัญหาอย่างมาก ได้แก่ ทักษะด้านการอ่านและทักษะด้านการเขียน (พันธนี วิหคโค, 2554 : 6) ซึ่งปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับคะแนนผลการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา (LAS) กลุ่มสาระภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ซึ่งการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา เป็นการทดสอบภายในเขตพื้นที่การศึกษาของหน่วยงานที่โรงเรียน
นั้น ๆ สังกัดอยู่ จากนั้นนำผลรวมของคะแนนการทดสอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียน
นั้น ๆ ที่มีระดับสติปัญญาปกติตามเอกสารจากเขตพื้นที่การศึกษา มารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ย จะได้ค่าเฉลี่ย
ของผลการทดสอบระดับสถานศึกษา ส่วนระดับเขตพื้นที่การศึกษาเป็นการนำผลรวมของคะแนนทุกโรงเรียน
ที่อยู่ในเขตพื้นที่การศึกษานั้น ๆ มารวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ย จะได้ค่าเฉลี่ยระดับเขตพื้นที่การศึกษา พบว่า
ปีการศึกษา 2556 - 2557 นักเรียนโรงเรียนอนุบาลเมืองเชียงราย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
เชียงราย เขต 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่โรงเรียน
กำหนดไว้ คือ 80/80

ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องปรับเปลี่ยนวิธีการสอนวิชาภาษาไทยเพื่อที่จะ
พัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้ดียิ่งขึ้น รูปแบบการศึกษาราย
บุคคลที่ได้รับความนิยมมากในปัจจุบัน คือ การจัดการเรียนการสอนโดยอาศัยแบบฝึกทักษะ ซึ่งได้มีการ
สร้างขึ้นในลักษณะต่าง ๆ กัน ตามความเหมาะสมของแต่ละเนื้อหาวิชาที่เชื่อว่า จะทำให้กิจกรรมการเรียน
การสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ (นิพนธ์ ศุขปริดี, 2551 : 93) ดังที่ กรองกาญจน์ ไชยวงศ์ (2551 :
23) กล่าวว่า “แบบฝึกทักษะนั้นคือบทเรียนสำหรับผู้เรียนได้เรียนด้วยตนเองซึ่งถือว่าเป็นวิธีการอย่าง
หนึ่งของการสอนรายบุคคล (Individual Instruction) โดยการเรียนรู้จะเน้นหลัก 4 ประการ คือ 1) ให้ผู้
เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างกระฉับกระเฉง 2) ให้ผู้เรียนได้รับผลสะท้อนกลับทันทีทันใด
3) ให้ผู้เรียนได้รับทราบประสบการณ์อันเป็นผลสำเร็จ 4) ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ไปทีละเล็กละน้อยเป็นลำดับ
ขึ้นจากง่ายไปหายาก

นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ (2550 : คำนำ) พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้
โดยใช้แบบฝึกจะทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อันเนื่องมาจากแบบฝึกจะทำให้เด็กเกิดความ
แม่นยำ คล่องแคล่ว ชำนาญ ในแต่ละทักษะ สามารถใช้ภาษาสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ
นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกต่าง ๆ มีความคงทนในการเรียนรู้ได้ดี เพราะนักเรียนได้ฝึกกระทำบ่อย ๆ ได้
ลงมือฝึกกระทำเองและนักเรียนเกิดความสนุกสนานในการทำแบบฝึก โดยเฉพาะนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 2 ซึ่งมีปัญหาด้านการอ่านและการเขียน ดังนั้นการนำแบบฝึกมาใช้จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักเรียนดีขึ้น (มนทิรา ภักดีณรงค์, 2551 : 99 - 100)

จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้ในการแก้ปัญหาดังกล่าว
ผู้วิจัยสนใจวิธีการสอนแบบชิปปา (CIPPA Model) ซึ่งเป็นแนวคิดของทิตนา แชมมณี เป็นวิธีการสอนที่เน้น
ผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนศึกษาค้นคว้า รวบรวม
ข้อมูลด้วยตนเอง ได้พัฒนากระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัยกระบวนการคิดสร้างสรรค์ กระบวนการแสวงหา
ความรู้ กระบวนการแก้ปัญหา การมีส่วนร่วมในการสร้างองค์ความรู้ การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การแลกเปลี่ยน
ความรู้ การได้เคลื่อนไหว ทางกาย และการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน (ทิตนา
แชมมณี, 2542 : 68) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรพิน พาหุบุตร ([http://www.kroobannok.com/
blog/77331](http://www.kroobannok.com/blog/77331), 2557) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะประกอบด้วยวิธีสอนแบบชิปปาเพื่อส่งเสริม
ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ความสามารถด้านทักษะ

การเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะประกอบด้วยวิธีสอนแบบซิปปา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และกรณีศึกษา สุวรรณศิลป์ (2553 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนแบบ CIPPA Model พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังจากที่ใช้เรียนด้วยวิธีการสอนแบบ CIPPA Model มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนแบบ CIPPA Model โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

จากความเป็นมาและสภาพปัญหา รวมถึงผลการยืนยันจากงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลเมืองเชียงราย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 1 จึงสนใจศึกษาค้นคว้าการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลเมืองเชียงราย พร้อมด้วยการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบซิปปา เพื่อนำผลการศึกษาค้นคว้าดังกล่าวไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณภาพตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้สูงขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐานที่โรงเรียนกำหนด คือ 80/80 รวมทั้งเป็นการช่วยอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมของชาติให้คงอยู่คู่กับคนไทยตลอดไป โดยมีคำถามวิจัย คือ 1) แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตรามีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 หรือไม่ 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราหลังจากใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราร่วมกับวิธีการสอนแบบซิปปาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่ และ 3) หลังจากใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราร่วมกับวิธีการสอนแบบซิปปานักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยอยู่ในระดับใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับวิธีการสอนแบบซิปปาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
3. เพื่อศึกษาเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ได้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพเพื่อนำไปพัฒนานักเรียนและนำไปใช้เป็นการเรียนรู้ของครูผู้สอนต่อไปได้
2. ได้แนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราให้กับนักเรียน อันนำไปสู่

การใช้ประโยชน์ทางการสื่อสารต่อไป

3. ได้แนวทางในการนำไปประยุกต์ใช้ทางการพัฒนาทักษะการเขียนสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้อง

สมมติฐานของการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตรามีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราหลังเรียนด้วยการใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับวิธีการสอนแบบซิปปาสูงกว่าก่อนเรียนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01
3. นักเรียนมีเจตคติต่อวิชาภาษาไทยในระดับเห็นด้วยขึ้นไป

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลเมืองเชียงราย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 2 ห้อง จำนวน 40 คน

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา ผู้วิจัยได้นำเนื้อหาจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา (2550) โดยเลือกคำที่จะใช้ฝึกมาจากหนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐาน ภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต ภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2558 ก : 2 - 193) และหนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐานภาษาไทยชุดภาษาเพื่อชีวิตวรรณคดีลำนำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2558 ข : 2 - 100) ส่วนแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ศึกษารายละเอียดจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และหนังสือตำราที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยยึดหลักขั้นตอนวิธีการสอนแบบซิปปา ตามแนวคิดของ ทิศนา ขแมมณี (2553 : 32) ในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ร่วมกับวิธีการสอนแบบซิปปา จำนวน 5 แผน รวม 17 ชั่วโมง

ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา ร่วมกับวิธีการสอนแบบซิปปาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

3. เจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559

ขอบเขตด้านสถานที่

สถานที่ที่ใช้ในการวิจัย โรงเรียนอนุบาลเมืองเชียงราย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 1

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนอนุบาลเมืองเชียงราย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 1 จำนวน 18 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบเกาะกลุ่ม (Cluster Sampling) แล้ว Sample Random Sampling โดยวิธีการจับสลาก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา สารการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 5 เล่ม แบบฝึกผ่าน IOC จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน
2. แผนการจัดการเรียนรู้ตามวิธีการสอนแบบซิปปาประกอบการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 5 แผน รวม 17 ชั่วโมง
3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แบบเลือกตอบจำนวน 20 ข้อ และแบบเขียนตามคำบอกจำนวน 10 ข้อ รวมทั้งหมด 30 ข้อ
4. แบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แบบมาตราส่วน Rating Scale 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นร่วมกับวิธีการสอนแบบซิปปา ผู้วิจัยได้นำมาทดลองปฏิบัติด้วยตนเอง ใช้เวลา 17 ชั่วโมง โดยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ปฐมนิเทศชี้แจงข้อตกลงในการเรียนการสอน
2. ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 30 ข้อ เพื่อทดสอบความรู้เดิมของนักเรียน

3. ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามวิธีการสอนแบบซิปปา ร่วมกับการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559

4. ทดสอบหลังเรียน (Post-tests) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา ซึ่งเป็นฉบับเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียนแต่สลับข้อกัน จำนวน 30 ข้อ

5. ให้นักเรียนทำแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

6. นำผลที่ได้รับจากการวิจัยไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้เกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการและผลลัพธ์ (E1/E2) 80/80

2. เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการทดสอบค่าที (t-test แบบ Dependent Sample t-test)

3. วิเคราะห์เจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สรุปผลการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เล่มที่ 1-5 มีค่าประสิทธิภาพรวมเท่ากับ 85.30/84.44 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับวิธีการสอนแบบซิปปา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

3. เจตคติต่อวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยภาพรวมนักเรียนมีเจตคติอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ($\bar{X}$ = 4.81, S.D. = 0.40)

การอภิปรายผล

1. แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เล่มที่ 1-5 มีค่าประสิทธิภาพรวมเท่ากับ 85.30/84.44 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ และเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแบบฝึกทักษะที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นได้ผ่านขั้นตอนการพัฒนาอย่างเป็นระบบ และผ่านการประเมินตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ได้แบบฝึกทักษะที่สมบูรณ์มีประสิทธิภาพ สามารถนำไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี แบบฝึกทักษะที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นได้ผ่านการทดลองใช้กับนักเรียนรายบุคคล เพื่อหาความเหมาะสมของเวลา ภาษา และสื่อที่ใช้ มาปรับปรุงแล้วจึงนำไปใช้กับกลุ่มทดลองเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเวลาในการจัดการเรียนรู้สื่อประกอบ แกะไขข้อบกพร่องให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

แล้วนำไปทดลองภาคสนาม จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้แบบฝึกทักษะ ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 เหมาะสำหรับนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน ได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับแนวคิดของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2551 : 493 - 500) กล่าวถึงการหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอนว่า เมื่อผลิตสื่อขึ้นมาใช้ประกอบการเรียนการสอน เช่น แบบฝึกทักษะชุดการสอน บทเรียนสำเร็จรูป บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน หรือหนังสือประกอบการเรียน ควรได้รับการประเมินประสิทธิภาพของสื่อว่าเหมาะที่จะนำไปใช้ต่อไปหรือไม่ หรือสื่อนี้จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ เพื่อจะได้ข้อบกพร่องและปรับปรุงแก้ไขให้มีประสิทธิภาพต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุกุณา เลิกนอก (2545 : 43 - 44) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านและการเขียนสะกดคำยากโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการศึกษา พบว่า แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำยากที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 83.61/81.67 และงานวิจัยของ มิตรถาวร คำภูษา (2550 : 67 - 68) ได้วิจัยการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทยเรื่องการอ่านและการเขียนสะกดคำยาก ของหนังสือเรียนภาษาไทย เล่ม 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการสะกดคำยากที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 82.80/81.86 นอกจากนี้ บุปผา อินตะขัตติย์ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำ มีค่าเท่ากับ 82.14/79.82 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ 80/80

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ ร่วมกับวิธีการสอนแบบซิปปาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 39.07 ($\bar{X} = 11.72$) หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 84.44 ($\bar{X} = 25.33$) ซึ่งคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนร้อยละ 45.37 และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นได้ผ่านกระบวนการตรวจสอบจากผู้มีประสบการณ์ด้านเนื้อหา ภาษาและกระบวนการจัดกิจกรรมเป็นอย่างดี ทำให้แบบฝึกทักษะเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาที่มีคุณภาพ นอกจากนี้แบบฝึกทักษะยังส่งเสริมให้นักเรียนได้ทบทวน เน้นย้ำ ทำซ้ำ หลาย ๆ ครั้ง และกระบวนการฝึกทักษะทำให้นักเรียนมีประสบการณ์ และผ่านกระบวนการฝึกมากขึ้น ทำให้นักเรียนมีทักษะการอ่านและการเขียนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เพ็ญญา บำรุงสุข (2551 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำ มีความสามารถทางการเขียนสะกดคำ หลังการทดลองสูงกว่า ก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ สุกุณา เลิกนอก (2545 : 43 - 44) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านและการเขียนสะกดคำยากโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ พิทยา ศรีชะบงค์ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาผลการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบัวขาว พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภายหลังจากการได้รับการเรียนรู้จากแบบฝึกเสริมทักษะสะกดคำ ปรากฏว่า นักเรียนได้คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่าง

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ วรณี โสมประยูร (2551 : 12) กล่าวว่า การฝึกฝนการเขียนและการฝึกฝนการคิดเป็นสิ่งจำเป็นในการพัฒนาทักษะการเขียนมากที่สุด

นอกจากนี้แล้วยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชัญญานุช ศรีชุม (2548 : 52) ได้ศึกษาแผนการพัฒนากิจการกรมการเรียนรู้แบบซิปปา เรื่องการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ประสิทธิภาพของแผนการพัฒนากิจการกรมการเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และนักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นร้อยละ 71.97 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัญชลี สอนชา (2548 : 12) ได้ศึกษาแผนการพัฒนากิจการกรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปากลุ่มสาระภาษาไทย เรื่องสำนวนสุภาษิต คำพังเพย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า การพัฒนาแผนการพัฒนากิจการกรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาส่งผลสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 77.46

3. เจตคติต่อวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยภาพรวมนักเรียนมีเจตคติอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ($\bar{X} = 4.81$, S.D. = 0.40) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องมาจากแบบฝึกทักษะมีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาไม่ยากจนเกินไป โดยสร้างจากง่ายไปหายาก เป็นขั้นตอน ใช้ข้อความอักษร ที่มีความเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวการนำหลักจิตวิทยาการศึกษาใช้ในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะของ พรณี ชูทัย (2550 : 192 - 195) สรุปได้ว่าการสร้างแบบฝึกทักษะให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรู้สึกที่ดี เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนนั้น ต้องสร้างจากง่ายไปหายาก มีเฉลยคำตอบเพื่อให้ผู้เรียนทราบผลทันที ทำให้ผู้เรียนเกิดความพยายามที่จะทำให้สำเร็จ ตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และมีการเสริมแรง ซึ่งแบบฝึกดังกล่าวสอนให้เข้าใจบทเรียนได้ง่าย หน้าปกและภาพประกอบมีความน่าสนใจ ตลอดจนมีการเสริมแรงในขณะที่เรียนกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ นักเรียนกับครูมีความสัมพันธ์กันดีขึ้น และช่วยให้การเรียนการสอนได้ผลดี จึงส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในด้านการเรียนมี พฤติกรรมการเรียนที่ดี มีความเหมาะสม มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาไทย และยังสอดคล้องกับ รายงานการวิจัยของ บุปผา อินตะขัตติย์ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนหลังจากที่ใช้แบบฝึกเสริมทักษะอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.65$, S.D. = 0.58) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัญชลี สอนชา (2548 : 65) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาแผนการพัฒนากิจการกรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาวิชาภาษาไทย เรื่องสุภาษิต คำพังเพย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ผู้เรียนมีเจตคติต่อการพัฒนากิจการกรมการเรียนรู้แบบซิปปาอยู่ในระดับมาก

สรุปได้ว่าแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราพร้อมกับวิธีการสอนแบบซิปปาที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นนั้นทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้เรื่องการอ่านและการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้อย่างถูกต้อง ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เกิดเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย ส่งผลให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมการเรียนต่อการเรียนการสอนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราพร้อมกับวิธีการสอนแบบซิปปาอยู่ในระดับมากซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของหลาย ๆ ท่าน จึงสามารถนำไปใช้ในการพัฒนากิจการกรมการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ก่อนนำแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราพร้อมกับวิธีการสอนแบบซิปปาไปใช้ต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีใช้อย่างชัดเจนทั้งครูและนักเรียน โดยเฉพาะนักเรียนต้องให้อ่านข้อแนะนำในการเรียนให้เข้าใจและปฏิบัติตามโดยเคร่งครัด
2. การนำแบบฝึกทักษะไปใช้ครูควรจัดเตรียมให้เพียงพอต่อจำนวนนักเรียน
3. นักเรียนที่เรียนช้าจะมีปัญหาในการเรียนรู้ เรียนไม่ทันเพื่อน ครูผู้สอนควรให้คำแนะนำ ช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด
4. การใช้แบบฝึกทักษะนักเรียนต้องฝึกฝนบ่อย ๆ ต่อเนื่อง และเป็นประจำ จนทำให้เกิดความคงทนในการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราพร้อมกับวิธีการสอนแบบซิปปากับวิธีการสอนแบบอื่น ๆ
2. ควรมีการศึกษาเพื่อพัฒนากระบวนการฝึกทักษะการฟัง การพูด และการเขียนภาษาไทยโดยใช้วิธีการสอนแบบซิปปาร่วมกับเทคนิคการสอนอื่น ๆ

รายการอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ. (2550). *คู่มือครูสำหรับใช้ควบคู่กับหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เล่ม 1-2*. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- กรรณิกา สุวรรณศิลป์. (2553). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนแบบ CIPPA Model*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม.
- กรองกาญจน์ ไชยวงศ์. (2551). *เทคนิคการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะ*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- กระทรวงศึกษาธิการ. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2558 ก). *หนังสือเรียนรายวิชา พื้นฐานภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต ภาษาพาที*. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- _____. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2558 ข). *หนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐาน ภาษาไทยชุดภาษาเพื่อชีวิต วรรณคดีลำนํ้า*. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- ชัยญานุช ศรีชุม. (2548). *การพัฒนาแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อย่างแบบซิปปา เรื่องการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. (การศึกษานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2551). *เอกสารการสอนวิชาเทคโนโลยีและการสื่อสารการศึกษา หน่วยที่ 1-5*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- ทัศนีย์ มีแก้ว. (2550). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากและกลุ่มคำที่ควรศึกษาโดยใช้
แบบฝึกการสอนตามปกติชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต).
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. กรุงเทพฯ.
- ทิตนา แคมมณี. (2542). การจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ทิตนา แคมมณี. (2553). ศาสตร์การสอน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- นิพนธ์ สุขปรีดี. (2551). การศึกษาการนำรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะในโรงเรียนระดับ
ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา (น.ร.ว.). มปท.: มปป.
- บุบผา อินตะขัติย์. (2550). แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 2. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ.
- พรณิ ชูชัย. (2550). การวัดผล. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- พันธนิย์ วิหคโค. (2554). การเรียนการสอนภาษาไทย : ปัญหาและแนวทางแก้ไข. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- พิทยา ศรียะบงศ์. (2550). การพัฒนาการเขียนสะกดคำภาษาไทยสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนบ้านบัวขาว (วันครู 2500). (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม. มหาสารคาม.
- เพ็ญภา บำรุงสุข. (2551). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านแพ่งพิทยาคม. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต).
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม.
- มนิศา รักดิณรงค์. (2551). การศึกษาแบบฝึกเสริมทักษะกิจกรรมขั้นตอนที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพและ
ความคงทนในการเรียนรู้เรื่อง ยังไม่สายเกินไป วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการ
สอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
มหาสารคาม.
- มหาศาล สืบนิสัย. (2549). การศึกษาความคาดหวังของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาต่อการเรียนวิชา
พระพุทธศาสนา ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัด
กรมสามัญศึกษา อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์. (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต).
มหาวิทยาลัยมหิดล. นครปฐม.
- มิตรถาวร คำภูษา. (2550). การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทยเรื่องการและการสะกดคำยาก
ของหนังสือเรียนภาษาไทย เล่ม 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. (การศึกษานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม.
- วรรณิ โสมประยูร. (2551). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วิวัฒน์ ประสานสุข. (2551). การใช้แบบฝึกเสริมทักษะการใช้ภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่.
- สกุณา เลิกนอก. (2545). การศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านและการเขียนสะกดคำยาก โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ
วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัย
ขอนแก่น. ขอนแก่น.

- อรพิน พาหุบุตร. (2557). การพัฒนาแบบฝึกทักษะประกอบด้วยวิธีสอนแบบซิปปาเพื่อส่งเสริมทักษะ
การเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. สืบค้นเมื่อ 5 ตุลาคม 2558,
จาก <http://www.kroobannok.com/blog/77331>
- ออมทรัพย์ ใจชื่น. (2550). การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทย เรื่องสระในภาษาไทย ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ขอนแก่น.
- อัญชลี สอนชา. (2548). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระ
การเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง สำนวน สุภาษิต คำพังเพย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (การศึกษานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม.